

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 28-a după Rusalii (a Sfinților Strămoși - Pilda celor poftiți la cină)

Strămoșii Domnului

Arhim. Emilianos SIMONOPETRITUL

Dacă nu vom cunoaște Vechiul Testament cuvânt cu cuvânt, nu îl vom înțelege niciodată pe cel Nou, fiindcă Noul Testament este tâlcuirea celui Vechi. De asemenea, nu vom înțelege lucrarea lui Hristos, nici ceea ce avem să facem noi pentru mântuirea noastră. Vechiul Testament ne introduce în duhul apostolic și ecleziastic, ne face oameni ai vieții ecleziastice. Vechiul Testament este cheia recunoașterii lui Dumnezeu, dar cuprinde istoria tuturor strămoșilor Domnului, cum au pregătit ei venirea lui Hristos.

De **Strămoșii Domnului** ne amintesc și cele patruzeci de zile de post dinaintea Nașterii Domnului, care sunt o moștenire a Vechiului Testament. Astfel, vrând sau nu, aceste zile ne aduc aproape de Strămoșii Domnului. Știm că evreii au făcut patruzeci de ani ca să ajungă din Egipt în Palestina, în timp ce le-ar fi fost de ajuns câteva zile. Dar au făcut patruzeci de ani întregi, ca să fie puși la încercare. Pentru noi aceste patruzeci de zile înseamnă punerea la încercare a voii noastre, pedagogia libertății noastre, pregătirea duhurilor noastre ca să se umple cu lumina cea adevărată. Să vedem însă cine erau Strămoșii, de ce au devenit sfinți și cum vor ca și noi să fim sfinți.

Cu acest prilej, merită să spunem că dacă nu vom cunoaște Vechiul Testament cuvânt cu cuvânt, nu îl vom înțelege niciodată pe cel Nou, fiindcă Noul Testament este tâlcuirea celui Vechi. De asemenea, nu vom înțelege lucrarea lui Hristos, nici ceea ce avem să facem noi pentru mântuirea noastră. Vechiul Testament ne introduce în duhul apostolic și ecleziastic, ne face oameni ai vieții ecleziastice. Vechiul Testament este cheia recunoașterii lui Dumnezeu, dar cuprinde istoria tuturor strămoșilor Domnului, cum au pregătit ei venirea lui Hristos.

Astăzi îl cinstim mai întâi pe **Avraam**, părintele evreilor, gigantul credinței. Împre-

ună cu Avraam îl cinstim pe **proorocul Daniel** care a putut supraviețui în groapa cu lei, pe **cei trei tineri** care au simțit răcoare în cuptorul aprins, și pe **toți ceilalți de mai înainte de lege, din lege și de după lege**. În mod special sărbătorim pe **prooroci** și pe **regi**. Cei mai mulți erau strămoși ai lui Hristos după

trup. Sunt cinstite încă și **sfinte femei**. **Proorocița Ana**, cunoscuta **Iudit**, vestita **Debora**, **Esther**, **Sarra** care ne-a lăsat moștenire pe Hristos, **Miriam**, sora lui Moise, **Rahela**, **Rebecca**, **Ruth** și atâtea altele. Toate acestea și toți aceștia acoperă neamurile neamurilor.

(Sursa: doxologia.ro)

„Părinte, eu păcate nu am. Nu am furat, nu am dat în cap la nimeni..”

pr. Constantin STURZU

De când a început postul Crăciunului, tot mai multe persoane se îndreaptă spre scaunul de spovedanie. Ceea ce e un lucru bun, pe de o parte. Pe de altă, ar fi bine să ne spovedim nu doar în cele patru posturi mari de peste an, ci ori de câte ori sufletul nostru are nevoie de acest al doilea botez, al pocăinței, cum mai este numită spovedania. Una dintre cele mai jenante și delicate situații întâlnite de duhovnici în aceste posturi este aceea în care unii își încep mărturisirea cam așa: „Părinte, eu păcate nu am. Nu am furat, nu am dat în cap la nimeni...”. După care, cel mai adesea, omul începe să vorbească fie despre problemele lui de sănătate, fie despre ce se mai întâmplă prin țară sau în lume... orice, numai despre păcatele lui, nu. Ca să nu mai pomenesc despre situația în care cel ce se „spovedește” începe să vorbească despre cât de multe rele fac cei din jurul său – vecini, rude, colegi etc. Cu alte cuvinte, în loc să mărturisească cele ce-i stau pe conștiință, taman la spovedanie face mai mari păcate, judecând pe alții.

Cu ani în urmă, un ierarh s-a confruntat cu o situație mai puțin obișnuită. Ieșind la momentul convenit să împărtășească poporul, de potir s-a apropiat o persoană purtând o cu-nună pe cap ce imita aura pe care o are Mântuitorul când e zugrăvit în icoane. „V-ați spovedit?” – o întreabă arhiereul pe doamna respectivă. „Nu – răspunde ea – eu nu am păcate, sunt sfântă”. „Da?! Așa deci... Atunci mergeți, vă rog, și luați de acolo ce vi se dă (și arhiereul indică spre anafură), căci din acest potir se împărtășesc cei care au mai făcut și păcate”. Plină de sine și vădit mulțumită, doamna a plecat din fața potirului. Cu înțelepciune și spirit de prezență, arhiereul a găsit ieșirea dintr-o situație destul de delicată. Câți însă dintre cei ce se împărtășesc nu vin la potir cu o astfel de atitudine? Sigur, nu toți au probleme psihice și nu-și fabrică aure de carton pe care să le poarte cu inconștientă fudulie. Ne-am putea oare apropia de potir fără pocăință, fără zdrobire de inimă, fără a fi recunoscători lui Dumnezeu? Sau fără a avea măcar conștiința că nu avem nimic din toate acestea, că suntem împietriți, fiind nevrednici de acest dumnezeiesc dar al Vieții?

Pe undeva este (și) vina noastră, a slujitorilor sfintelor altare, pentru situații precum cele de mai sus. În predici, în cateheze sau în diferite scrieri, prea mult se pune accent pe virtuțile morale și prea puțin pe relația cu Dumnezeu însuși, pe trăirea unei vieți în Hristos. Păcat nu înseamnă doar să ucizi, să furi, să minți, să faci rău cuiva. Păcatul este

tot ceea ce mă desparte sau ceea ce nu mă apropie de Dumnezeu. Dacă, spre exemplu, în timpul liber stau și mă tot uit la televizor sau pe internet, ori las radioul să meargă permanent în casă, cum voi putea eu să fiu cu mintea la Dumnezeu? Cu siguranță voi deveni un om stăpănit de tot felul de gânduri și de stări, un risipit și un pățimaș. Deci unul dintre primele semne ale faptului că sunt păcătos este și acela că **mintea mea zboară într-una** și nu pot nici măcar câteva minute să o stăpânesc, ridicându-o la Dumnezeu.

Tot o evaluare edificatoare obțin atunci când mă uit în inima și la faptele mele și mă analizez câtă dragoste am eu pentru aproapele meu. De câte ori judec, mă mâni sau vorbesc despre slăbiciunile cuiva, tot de atâtea ori **ucid pe fratele meu**. Nu trebuie să-i dau în cap – ca să-lucid și suficient să-l etichetez, să-l bârfesc sau să-l jignesc. Iată ce spune Domnul: „**Ați auzit că s-a zis celor de demult: Să nu ucizi; iar cine va ucide, vrednic va fi de osândă. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă; și cine va zice fratelui său: netrebnicule, vrednic va fi de judecata sinedriului; iar cine va zice: nebulun, vrednic va fi de gheena focului**” (Matei 5, 21-22). Vedeți ce riscă cei ceucid chiar și printr-un cuvânt îndreptat împotriva aproapelui?

O altă categorie mare de păcate este cea săvârșită prin **vederea cea pofitoare**. Precum odinioară, și azi sunt bărbați care recunosc că se mai uită cu poftă la femeile altora, dar li se pare că nu e nici un păcat, de vreme ce nu trec la fapte. Ba mai și adaugă, unii: „**Nu greșesc, părinte, dacă mă uit, doar și lui Dumnezeu îi place ce e frumos**”. Or Evanghelia ne spune limpede: „**Ați auzit că s-a zis celor de demult: Să nu săvârșești adulter. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, pofind -o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui**” (Matei 5, 27-28).

Înainte de a veni la spovedanie să ne facem măcar aceste trei teste: al **minții** (împrăștiate adesea), al **inimii** (lipsită de iubire) și al **privirii** (încărcată de poftă). Putem merge și mai departe și să ne evaluăm apoi relația **noastră cu Dumnezeu**, să vedem în ce măsură am ajuns să-L cunoaștem. Gustăm noi din bucuria de a fi cu Dumnezeu mereu și împărtășim, în diferite forme, această bucurie cu alții? Dacă nu, atunci iată că avem încă un motiv să constatăm că trăim în păcat.

Creștinismul nu se poate reduce la o sumă de reguli pe care să le respectăm, nu este o morală precum atâtea altele de pe lumea aceasta. Creștinismul este o școală a iubirii dumnezeiești. Cine nu împlinește porunca iubirii de Dumnezeu și de aproapele înseamnă că nu a trecut examenul și mai are o șansă, la scaunul de spovedanie. Dar dacă omul îngenunchează sub epitrahil ca să spună că el nu e corigent, ci premiant cu o coroană cât aura unui sfânt, ce poți să-i mai spui? Nu e ușor pentru duhovnic să-l ajute pe cel din fața lui să-și conștientizeze starea de păcătoșenie. O soluție ar fi să-i dea să citească din Biblie pasajul următor: „**Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este întru noi. Dacă mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească pe noi de toată nedreptatea. Dacă zicem că n-am păcătuit, îl facem mincinos și cuvântul Lui nu este întru noi**” (1 Ioan 1, 8-10). Dacă, după ce epuizezi toate argumentele, nici acest citat nu-l convinge pe un om să-și recunoască păcatele, nu ne mai rămâne decât rugăciunea. Minciuna are picioare scurte, mai devreme sau mai târziu orice mincinos obosește și se confruntă cu propriile-i mistificări. Ca duhovnic, important e să-i fii alături când se va trezi, precum cel ce veghează la căpătâiul bolnavului aflat în comă, cu speranța că va prinde momentul în care pacientul va redeveni conștient.

(Sursa: doxologia.ro)